

протягом декількох секунд.

Проте, в користувачів є невпевненість в безпеці такого способу здійснення платежів та недосконалість технічних рішень. Це підтверджує і статистична інформація, яка свідчить про зростання кількості несанкціонованих переказів, тобто шахрайства через мобільні платіжні системи, у 1,4 рази за 2018 рік.

Задля запобігання подальшого погіршення цієї ситуації міжнародна платіжна система Visa анонсувала впровадження принципу нульової відповідальності, в межах якої компанія буде автоматично відшкодовувати всі кошти, вкрадені шахраями.

Також просування безготівкових розрахунків повинно спиратися на розвиток новітніх технологій у сфері безготівкових розрахунків, зокрема, на платформах мобільних технологій нових поколінь (мереж 4G и 5G), оскільки попит на послуги мобільного зв'язку постійно зростає.

Отже, головною перешкодою для стрімкого розвитку мобільних платіжних систем, як і раніше, є недовіра багатьох користувачів та недосконале законодавство. Однак розширення використання цієї системи неминуче з тієї причини, що, незважаючи на деякі, іноді навіть істотні недоліки, вони мають такі незаперечні переваги, як зручність, висока швидкість здійснення фінансових операцій, простота використання, забезпечення повного контролю за платежами, анонімність, можливість передачі третім особам.

Список використаних джерел:

1. Офіційний сайт НБУ. URL: <http://www.bank.gov.ua>
2. Пантелєєва Н. Нові форми грошей в умовах формування інформаційного суспільства. *Вісник Національного банку України*. 2015. № 5. С. 25-31
3. Офіційний сайт Google Pay. URL: <https://support.google.com/pay>
4. Волосович С. В. Інноваційні платіжні послуги як інструмент розвитку торгівлі. *Економічний вісник університету*. 2016. № 29/1. С. 12-18.

СТАН ТА ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ПОДАТКУ НА НЕРУХОМІСТЬ

Кучеркова С.О.,

к.е.н., доцент

кафедра обліку і оподаткування,

Таврійський державний агротехнологічний університет ім. Дмитра Моторного

Податки займають провідне місце в економічних відносинах суспільства кожної країни.

Майнові податки в системі оподаткування здатні забезпечити справедливий розподіл податкового навантаження між платниками податків, вмотивовувати як фізичних так і юридичних осіб до раціонального та ефективного використання власного майна.

Податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, або просто

*«Актуальні питання сучасної економічної науки»:
матеріали II Всеукраїнської науково-практичної конференції*

податок на нерухомість, який сплачують власники квартир, будинків, гаражів та іншої нерухомості, поступово набирає ваги в доходах місцевих бюджетів. Поки що цей податок займає незначну частку в структурі податкових надходжень місцевих бюджетів (6%), проте за три останні роки його обсяги зросли удвічі.

За державою залишається право визначати об'єкт (яким є квартира, дім, нежитлова нерухомість) і базу справляння податку (якою є площа, виміряна в квадратних метрах). А за органами місцевого самоврядування – право встановлювати ставки оподаткування (зокрема і диференціювати їх залежно від місця розташування нерухомості) та пільги (додатково до закріплених на державному рівні норм площі, з яких не справляють податок). Щоправда, держава обмежує волю органів місцевого самоврядування у встановленні величини ставки податку верхньою межею на рівні 1,5% мінімальної зарплати за 1 кв. м.

Власники «великої» (більше пільгової неоподаткованої площі) нерухомості змушені були заплатити 2018 року суттєво більше податку (більш як удвічі), аніж попереднього року. До цього спричинило більш як дворазове зростання мінімальної зарплати 2017 року. А оскільки в поточному році податок сплачують за попередній рік (тобто 2018 р. платили за 2017 р.), то і сума до сплати відповідно зросла. Тенденція до збільшення суми податку на нерухомість за 2018 рік для власників житла збережеться і 2019 року, проте темп її зростання буде меншим, бо розмір мінімальної заробітної плати 2018 року підскочила лише на 16,3% порівняно з 2017 роком.

2018 року місцеві бюджети зібрали податку на нерухомість більше 3,6 млрд. грн. (у 1,5 рази більше, аніж попереднього року). П'яту частину акумулював бюджет Києва. Загалом же податок на нерухомість забезпечив 6% загального обсягу зібраних місцевих податків, або 1,4% власних доходів усіх місцевих бюджетів (2015 р. – менше 3% і 0,6% відповідно). Левову частку надходжень (три чверті) – як і в попередні роки – забезпечили юридичні особи, у власності яких є нежитлова нерухомість. На фізичних осіб – власників житла припадало близько 11%. Однак темп приросту надходження від фізичних осіб – власників житла перевищував темп зростання надходжень від юридичних осіб – власників нежитлової нерухомості (69% проти 44% відповідно). Це дає підстави припустити, що місцеві бюджети наростили доходи від оподаткування нерухомості не лише через зростання мінімального розміру заробітної плати, а й через збільшення кількості власників житла, які сплачують податок.

Незважаючи на збільшення доходів від оподаткування нерухомості, залишаються невирішеними питання, які впливають на обсяги цих надходжень. Зокрема йдеться про:

1) повноту державного реєстру речових прав на нерухоме майно (існує багато приватних будинків, в яких власники де-факто проживають, проте де-юре житло не зареєстроване і не здане в експлуатацію);

*«Актуальні питання сучасної економічної науки»:
матеріали II Всеукраїнської науково-практичної конференції*

2) зрівнялівку всіх платників незалежно від вартості та стану житла, що є негативним наслідком існування площі, вимірюної в квадратних метрах, як бази справляння податку, а не ринкової чи оцінної вартості житла, як у більшості країн світу (щоправда, в окремих містах це частково компенсують органи місцевого самоврядування встановленням диференційованих ставок податку залежно від місця розташування житла);

3) низьку «активність» органів місцевого самоврядування – особливо у сільській місцевості (навіть у деяких заможних селах приміської зони) – щодо справляння податку з фізичних осіб – власників житла.

Попри те в найближчій перспективі доходи місцевих бюджетів від оподаткування нерухомості і далі зростатимуть, оскільки мають в основі стабільний генератор – мінімальну зарплату, яка зростає.

Демократичний розвиток країни передбачає ефективне функціонування територіальних громад, здатних вирішувати питання самоврядного розвитку. Така здатність потребує відповідного фінансового забезпечення, що реалізується через формування доходів місцевих бюджетів.

Нікітіна Я.О. висловлює думку про те, що для органів місцевого самоврядування для успішного соціально-економічного розвитку території найважливішим є стабільність доходних джерел, тобто визначеність переліку закріплених доходів та нормативів відрахувань від регулюючих доходів за різними рівнями влади на довгостроковій основі, з метою можливості планування місцевими органами влади своїх видатків на перспективу [2].

Тому актуальним є питання формування доходної частини місцевих бюджетів за рахунок податку на нерухомість.

Податок на нерухоме майно є привабливим на роль засобу, покликаного задовольнити потреби місцевих органів влади в наповненні доходів місцевих бюджетів, з кількох причин. По-перше, як свідчить досвід інших країн, база податку на нерухоме майно є відносно мало мобільною, а тому ухилятися від сплати цього податку важко, навіть за умов різних ставок податку на нерухоме майно у різних місцях. Крім того, чимало з послуг, які фінансувалися б за рахунок податку на нерухоме майно, призначалися б саме для власників майна, тож тут існує прямий зв'язок між тим, хто платить, і тим, хто одержує користь від цього. Більше того, база податку на нерухоме майно може бути визначена таким чином, щоб обмежити тягар податку на платників з низьким рівнем доходів, і в такий спосіб буде дотримано принцип платоспроможності.

На сучасному етапі податок на нерухоме майно існує приблизно в 130 країнах світу, але його значення у формуванні бюджетів різне.

Світовий досвід показує, що при використанні правильного підходу, податок на нерухоме майно може стати однією із вагомих статей доходної частини бюджету. Зокрема, цей податок забезпечує до 81% надходжень до місцевих бюджетів у Канаді, від 10% до 70% – у США. В країнах з економікою, що розвивається, за даними Світового Банку, податок на нерухомість становить

40–80% платежів до місцевих бюджетів.

Податок на нерухоме майно є винятково місцевим податком у країнах ЄС, хоча його граничні ставки визначаються на центральному рівні. Об'єктом оподаткування є земля та споруди. У Великобританії це основний місцевий податок (що має найбільшу питому вагу у структурі надходжень), який включає і плату за землю. Питома вага цього податку у власних надходженнях місцевих бюджетів становить від 10% у Данії, Фінляндії, Греції, Люксембурзі до 50% у Бельгії, Латвії, Литві, Польщі, Словаччині, Словенії, Іспанії і майже 100% у Великобританії, Естонії, Ірландії [1].

Крім того, досвід країн Центральної і Східної Європи показує, що адміністрування податку можна значно полегшити, якщо встановлювати його ставку в залежності від площі і місця розташування об'єкта оподаткування, а не від вартості.

Структура об'єкта податку на нерухоме майно в різних країнах має свої особливості, які значною мірою залежать від структури майнового оподаткування, тобто від того, які майнові податки, крім податку на нерухомість, справляються в тій чи іншій країні.

Список використаних джерел

1. Малініна Н. М. Особливості побудови системи майнового оподаткування в Україні. *Інноваційна економіка*. 2013. № 2. С. 309-313. Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/inek_2013_2_69.

2. Петренко П.Д. Податок на нерухоме майно – як додаткове джерело наповнення місцевих бюджетів. URL: https://cibs.ubs.edu.ua/wp-content/uploads/2016/07/tezy_fk_18052010.pdf#page=267.

3. Податковий кодекс від 02 груд. 2010 р. № 2755 [Електронний ресурс], Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>.

ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВИМИ РЕСУРСАМИ ШЛЯХОМ ОПТИМІЗАЦІЇ ГРОШОВИХ ПОТОКІВ ПІДПРИЄМСТВА

Лебідько Т.О., Телятник М.Д.,
здобувачі вищої освіти СВО «Магістр»
Полтавська державна аграрна академія
Науковий керівник: Капаєва Л. М., к. е. н., доцент

Беручи до уваги поділ фінансових ресурсів за критерієм права власності, викладений у [1, с. 73], вважаємо, що підвищенню ефективності управління ними на підприємстві сприяє оптимізація грошових потоків шляхом їх збалансування і синхронізації. Інструмент збалансування та синхронізації у часі вхідних і вихідних грошових потоків суб'єкта господарювання вбачаємо у платіжному календарі.